

عنوان مقاله:

باززنده سازی و احیاء بافتهای فرسوده در رویکرد مشارکتی (مطالعه موردی بهسازی بافت فرسوده شهر آسیلا- مراکش)

محل انتشار:

نخستین همایش توسعه شهری پایدار (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

کیومرث حبیبی - عضو هیات علمی گروه مهندسی شهرسازی دانشگاه کردستان

محمد مهدی عابدی - دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی شهری دانشگاه هنر اسلامی تبریز

خلاصه مقاله:

یک توسعه شهری خودکفا در حالی پایدار خوانده می شود که علاوه بر حمایت از محیط زیست و ایجاد فرصت های مناسب، قادر به ادامه فعالیت و تامین مالی خود بعد از حذف کمک های بیرونی باشد. یکی از راهکارهای اجرائی برای رسیدن به این هدف بهره گیری از مشارکت مردمی در توسعه های شهری بخصوص در نوسازی و بهسازی بافت های فرسوده است. اگر بخواهیم تعریفی از بافت فرسوده ارائه دهیم می توان گفت قسمتی از بافت شهر است که وجود عوامل مختلف در آن، سبب کاهش ارزش کیفی و کمی زندگی شهروندان شده و با پایین آمدن ارزش های سکونتی، نوسازی و احیای بافت انجام نشده و ساکنان کم کم مهاجرت می کنند. بنابراین حضور ساکنان بومی در بافت و ارتقاء حساسیت آن ها نسبت به محل زندگی ایشان یکی از فاکتورهای مهم برای بهسازی و نوسازی پایدار بافت های فرسوده است. با توجه به شعاری بودن اکثر پروژه های مشارکتی در ایران در بهسازی و نوسازی بافت های فرسوده، برای ارتقاء این گونه پروژه ها به پروژه های مشارکتی محدود و پروژه های مشارکتی واقعی نیاز به بررسی و آموختن از تجربه های موفق پروژه های بازسازی و بهسازی با رویکرد مشارکتی است. یکی از این نمونه ها که برنده جایزه آقاخان در سال 1989 شده است.

کلمات کلیدی:

بهسازی و نوسازی بافت فرسوده، پایداری، مشارکت مردمی، آسیلا، مراکش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/96995>

